

манастиря. Дону, откъм двора, се носеше глухия глъч на войскарите, които подковаваха конете на гостите. Отново разяснилата се месечина заливаше с пълен блясък сивилчаните ридове.

Сърцето му биеше бавно и спокойно. Най-сетне той можеше да сложи първата чърта в голѝмия план, който щеше да изпълни целия му живот. Това, което Борил бе изгубил за десет години, той трябваше едно по едно, полека, предпазливо, с търпение, да възвърне, да поправи, да съгради.

Ето вече Белград и Браничево се връщаха към родната земя. Колко много имаше още да се работи, дорде България стигне до онова положение, в която я бе оставил Калоян. И тогава, оттам ^{де} ~~не~~ почне отново великото дело на Асеновци. Щеше ли да му стигне цял живот за да поправи загубеното, за да достигне изминалото време, за да довърши започнатото?

Полека. С търпение... Той не искаше да пресилва събитията, да изпреварва, да хвърля всичко на щастливия зар... Не. С мъдрост, с ловкост. Да умееш да чакаш... Това бе най-мъчно. И тоя народ, който очакваше от него чудеса, който бе готов на всяка жертва. Щеше ли да успее да оправдае това доверие и тази любов? О! Какво не би дал, за да може да стори земята си ^{м/}щастлива: с радост и песен люде-те да орат земята и да берат плодовете ѝ, в мир да славословят Господа Бога, свободно, с обич да служат на държавата, на тая държава, която бе бленувал още ~~в~~ великият Симеон, за която бяха дали кръвта си ^{му}тримата ~~братя~~...

Сам Бог бе белязъл границите на тая благословенна страна: трите морета и ширната бяла река. Всичко се раждаше в тая земя: жито, памук, грозде, рози и смокини, моретата даваха риба, край бреговете цъфтяха маслини, дафини и лимон. Вековни гори шумяха по многобройните планини, в долините се виеха буйни, пенливи реки, в равнините мучаха безбройни стада... А там долу, гдето се събираха